DR. MEZOUAR MOHAMMED SAID

“今日の規律、
明日の熟達、
明後日の卓越、
そして永遠の
向上。”

武術の道

武術の生き方

Cezayir Okulu

Dr. Mezouar Mohammed Said

Bu çalışmanın sonucu, yaz tatilinde Fransa'nın güneyindeki Duras bölgesinde bulunan "Café de la Paix" adlı kafede bir masanın üzerine yazılmıştır.

Dr. Mezouar Mohammed Said

Birinci sınıfta, sıklıkla sayıları yazarken ters çeviren ve kelime yazmaya çalışırken harfleri çeviren öğrencilerle karşılaşırız. Bu, sınıfımdaki önemli sayıda öğrencide gözlemlediğim bir şeydi. Ancak, dikkatimi bu olaya çeken şey, bir öğrencinin "Ahmed" ismini yanlış yazması, Arap dilinde alışılageldiği gibi sağdan sola değil, soldan sağa doğru yönü ters çevirmesiydi.

İlk başta bunun normal bir sorun olduğunu düşündüm, çünkü bu öğrenci Fransızca öğreten meslektaşlarımdan birinin "şımarık" çocuğuydu. Fransız dilinden büyülenmiş olan annesinin, oğluna Fransızca öğretiyor olması gerektiğini ve bunun muhtemelen bazı karışıklıklara yol açtığını varsaydım. Sonuç olarak, Arapça'yı Fransız yazı stilinden etkilenerek yazmaya başlamıştı.

Telefonumla, "Ahmed"i soldan sağa, Arap harfleri ters sırada yazdığı tahtasını tutan çocuğun fotoğrafını çektim. Durumu açıklığa kavuşturmak için annesine gösterdim ve o da şüphelendiğim şeyi doğruladı. Oğlunun, kendisinin ona aktardığı Fransız dilinden etkilendiğini ve oğlunun Arapça kelimeler yazmaktan çok Fransız harflerini yazmaya odaklandığını itiraf etti.

Açık olmak gerekirse, bu öğrenci birinci sınıfımda kelimelerdeki harfleri ters çeviren tek öğrenci değil. Bazı öğrenciler kelime sonundaki 'Ayn' harfini ters çevirerek üç rakamına benzetiyorlar ve bu şekilde devam ediyor. Bu durum özellikle beş rakamı olmak üzere sayılarda da görülüyor. Beş rakamının neden en sık ters çevrilen rakam olduğunu bilmiyorum.

Sorunun kökenine dönecek olursak, yazarken harfleri veya sayıları ters çevirme olgusu psikolojik olarak psikolojide "Ayna Yazısı" olarak bilinen durumla ilgilidir. Bu teknik, Napolyon Bonapart ve Leonardo da Vinci gibi dahiler tarafından kullanılmıştır. Ayrıca bazı gizli konuların şifrelenmesi için de kullanılmıştır. Bu günlerde, ambulans araçlarında "ambulans" kelimesinin ters yazılması, diğer sürücüler tarafından aynalarda doğru okunabilmesi için kullanılmaktadır.

Ancak öğrenciler için bu, öğrendikleri harfleri ve sayıları tam olarak anlamamalarından kaynaklanan bilişsel bir sorun olarak kabul edilir. Ayna yazısı kullanan öğrenci, ne yazdığını anlamakta güçlük çeker, esasen harfleri yazmak yerine çizer, böylece formu anlamdan ayırır.

Amerikan psikoloji ekolü, öğrencilerdeki ayna yazısı sorununu "disleksinin" bir parçası olarak sınıflandırır, çünkü doğrudan yazılanı anlayamamayla ilgilidir. Bu nedenle, çözümler sadece öğretmenin omuzlarına yüklenemez; bu, öğretmenler ve ebeveynler arasında paylaşılan bir sorumluluktur. Bu sorunu ele almak, doğru yazma konusunda yoğun eğitim, öğrencinin ne yazdığının hem sınıfta öğretmen hem de evde ebeveynler tarafından yakından izlenmesini gerektirir. Eğitim psikolojisinde "ikinci okuma" olarak kabul edilen sık yazma, ayna yazısının tek tedavisidir.

Tedavi süresi, yazma ve okuma programının yoğunluğuna, öğretmenin özverisine ve öğrencinin velisinin işbirliğine bağlı olarak üç ay ile iki yıl arasında değişir. Öğretmenle hiçbir teması olmayan bir velinin, öğrencinin (kendi çocuğunun) sorunu aşmasını zorlaştıracağını unutmamak gerekir. Ayrıca, velinin öğretmenle çatışmaları varsa, sorun iki yıldan fazla sürebilir ve bazı durumlarda beş yıldan da uzun sürebilir.

"Şımarık" olarak tanımlanan bir öğrenci tipi vardır ve eğitim alanındaki deneyimime göre, şımartma, öğrencinin en şiddetli düşmanlarından biridir. Genellikle, özellikle ilkokul birinci sınıfa başlayan yeni öğrencinin eğitim alanına entegrasyonunda bir engel haline gelir. Bu, çocuğun hiçbir otoriteye boyun eğmeye alışmaması nedeniyle, okulda öğretmenin otoritesini kabul etmede zorluk yaratır.

Şımarık bir çocuk, öncelikle ihtiyaç ve arzularının aşırı ve sınırsız bir şekilde karşılanması nedeniyle etkileşim sorunları yaşayan bir öğrencidir. Bunlar, yemek ve içmek gibi biyolojik ihtiyaçlar veya tam bir hoşgörü noktasına varan diğer zevkler olabilir. Bu, büyüklük takıntısı, şişirilmiş narsisizm ve aşırı bencillikle sonuçlanır.

Bu tür çocuklar şımarık doğmazlar, ancak ebeveynlerinin çocuklarını mümkün olan en iyi şekilde yetiştirmek istedikleri için kullandıkları ebeveynlik yöntemleri nedeniyle şımarık hale gelirler. Sonuçta, çocuğun arzularını sürekli olarak yerine getirirler ve çoğu zaman onları, çocuğun çevrenin itiraz etmeden karşılamasını beklediği "haklara" dönüştürürler.

Psikolojik eğitim, bu vakalarla ilgili bazı davranışları tanımlar. Şımarık bir çocuk tipik olarak sadece yabancı olarak gördüğü diğer kişilere karşı kibardır. Kendi rahatından başka bir şey tanımadığı için kendisine verilen her türlü sorumluluktan kaçınır. İşin veya sorumluluğun anlamını anlamaz ve akranlarıyla yalnızca onlara tahakküm kurarak uyum sağlar. Akranları, kötü muamelesi nedeniyle isyan eder veya ondan kaçınırsa, sebepsiz yere histerik öfke patlamaları yaşayabilir. Her türlü rekabetten nefret eder, özellikle ebeveynleri olmak üzere doğrudan ilişki içinde olduğu hiç kimseye saygı duymaz, bu korkunç özsaygı eksikliğinden kaynaklanır ve bu da onu herkesin kendi alanında olmasını istemesine yol açar. En tehlikelisi, hayatlarındaki değer duygusunu kaybederler ve paranın veya saygının önemini anlayamazlar.

İlkokul birinci sınıfta bu tür öğrencilerle sık sık karşılaşırım ve bu durum ebeveynleriyle çatışmalara yol açar. Sınıfımdaki şımarık çocukların çoğu, uygun yetiştirme eksikliği olan ebeveynlerden gelir. Ebeveynler, beni bu şımarık öğrenciler üzerinde otoriteyi korumaya teşvik etmek yerine, üzerimde "sosyal" baskı oluşturmak için mümkün olan her yöntemi kullanır, otoritemi bırakmam ve çocuklarına kendi yaptıkları gibi - sınıfta bile olsa - şımartarak davranmam için beni zorlamaya çalışırlar. Ancak bu, sonuçları ne olursa olsun benim için geçerli değildir.

Sıklıkla gördüğüm ve tekrarlayan iki açık model vardır. Birincisi, eğitim sektöründe bir öğretmenin çocuğu oldukları için şımarık olan ve kendilerini akranlarından üstün gören çocuktur. Öğretmen ebeveynlerinin (baba veya anne) desteğiyle, bu benim sınıfımda annesi Fransızca öğretmeni olan bir öğrencinin durumudur. Oğlu için bu şımarıklığı sürdürmemi istedi ve ben onun baskısına direndiğimde, oğlunun dersleri anlayamadığını çünkü öğretmenin sınıfta standart Arapça konuştuğunu iddia etti. Bir gün oğluna sordum: "Oğlum, çizgi film izliyor musun?" O da "Evet" dedi. Tekrar sordum: "Peki en sevdiğin çizgi filmler hangi dilde konuşuyor?" "Standart Arapça" diye cevap verdi. Sonra sordum: "Öyleyse çizgi filmleri anlarken dersleri nasıl anlamıyorsun, seni aptal?"

Düzenli ve sistematik olarak yapılan sözlü ve fiziksel disiplin - "hafif tokat atma" - şımarık bir çocuğu normal bir öğrenciye dönüştüren şeydir. Ancak birinci sınıftaki şımarık bir çocuk, ebeveynlerine kadar uzanan bir zorluktur ve öğretmenin başa çıkması gereken şey budur. İkinci modelle - ne yazık ki hem çocuk hem de anne ile daha da karmaşık olan - açıklayacağım gibi.

İkinci kez teyit ediyorum ki, şımarık bir çocuk tamamen başarısız bir öğrencidir, ancak birinci sınıflarından sorumlu öğretmen onları fiziksel olarak disipline etme ve sözlü olarak düzeltme görevini üstlenmezse. Sertlik,

bu öğrenci kategorisi için çözümdür, aksi takdirde öğretmen tıpkı bir elektrikli süpürge gibi olacaktır - sınıfta ve genel olarak okulda onların yarattığı karmaşayı temizlemekle uğraşacaktır.

Birinci sınıfımda karşılaştığım ikinci model, her türlü onurlu ve onursuz, yasal ve yasadışı yöntemi kullanarak "şımarık" oğlunun benim (öğretmenin) üzerimde kontrolünü empoze etmeye çalışan bir dul kadının çocuğuydu. Ancak, onunla şiddetli bir mücadeleye girdim ve hedefime ulaşana kadar dinlenmedim, her ikisini de sınırlarına saygı göstermeye zorladım. Bu, bir yandan sınıfımdaki atmosferi korumak, diğer yandan diğer öğrencilere normal bir şekilde ders verebilmemi sağlamak içindi.

Bu şımarık çocuk birçok zorlukla karşı karşıyadır, bunların en önemlisi bir eğitim kurumunda olduğunu kabul edememesidir. Herkese karşı ağzı bozuktur, bu da onu sözlü olarak taciz edici yapar. Bilgiyi zihinsel olarak alma, uygulama, ezberleme, anlama ve sindirme sorunu yaşar. Ayrıca, fiziksel gelişimi tamamlanmadığı için kalemi parmaklarıyla tutamaz. En kritik sorun ise, öğretmenin kendisi de dahil olmak üzere kimseye saygı duymamasıdır.

Anne, sosyal anlamda bir duldur, bağımsız yaşadığı için eylemlerinin sınırı yoktur ve her türlü gasp yöntemini, özellikle de ahlaki şantajı kullanmada tereddüt etmez. Gerekirse, fiziksel otoritesini hiç düşünmeden kullanır ve kolektif zekayı kendi davasına hizmet etmek için manipüle etmekte bir sakınca görmez - öğretmeni, şımarık oğluna boyun eğen biri haline getirmek için, hiçbir suçluluk duymadan.

Kendimi tıbbi ve sosyal olarak "özel durum" olarak kategorize edilen ve potansiyel bir gelecek suçlusu olan bir çocukla karşı karşıya buldum. Tüm bunlarla bir yandan eşsiz bir kurnazlıkla, diğer yandan gerekli sertlikle başa

çıkmak zorundaydım. Karşılaşacağım zorlukların ve güçlüklerin tamamen farkında olmama rağmen, tam olarak bunu yaptım.

Şımarık çocuğu kesin bir metodolojiyle katılığıma maruz bıraktım. Sözlü cezanın yerini bile fiziksel ceza aldı. Bu, anneyi histeriye sürükledi ve onun okulun bekçisine (kendisiyle cinsel bir ilişki umuduyla) sayısız şikayette bulunmasına yol açtı, bu da bekçinin okul müdürüne benim hakkımda yalanlar yaymasına yardım etmesine neden oldu. Durum, benim hakkımda açık söylentiler yaymaya çalışacak kadar ilerledi ve hatta "eğitim müfettişine" şikayette bulundu (eğitim müfettişinin eğitim sektöründeki rolünü anlatırken açıklayacağım). Müfettiş beni ziyaret etti ve son derece korkak ve haksız bir şekilde yetkisini bana karşı kullandı. Tüm girişimleri başarısız olduğunda, okul müdürüne son bir şikayette bulundu ve onunla ofisinde yüzleşti. Herkesin, onun oğlunun sınıftaki ağzı bozukluğuna tahammül etmememi talep etmesiyle yüzleştim. Toplantı şiddetli bir şekilde sona erdi. Ve bu dul kadının ikiyüzlülüğüne bir örnek olarak, aynı gün bana gelerek olanlar için af diledi... Aldatmanın sınırı ve dini yoktur!

Bu şımarık çocuk birinci sınıf yılını tamamen habersiz geçirdi ve yılı aynı durumda tamamladı. Bu vakayla başa çıkmadaki tek başarım, ona Fatiha Suresi'ni öğretmek, ağzı bozukluğunu okulda konuşmasından kaldırmak ve onda bir saygı duygusu oluşturmaktı, öyle ki onun davranışlarını kontrol edebilen tek kişi ben oldum.

Onunla olan büyük başarım, onu okul sistemiyle tanıştırmak ve akranlarına saygı duymayı öğretmekti. Hatta onu ortalamanın altında bir öğrenciye dönüştürdüm, ancak bu mücadele sırasında sinirlerimin büyük bir kısmını kaybettim. Profesyonel imajımın bir kısmının zarar görmesinin maliyetine bile katlanmak zorunda kaldım. Ancak, bir kişiyi, dul annesinin onu kayıtsızlığı ve öğretmeni şımarık oğlunun arzularına boyun eğdirmekteki

ısrarıyla ittiği suç dünyasından kurtarmak için çalıştığım sürece, bu tür şeyleri umursamıyorum.

Bazı öğrenciler, özellikle ilkokul birinci sınıfta ve genel olarak erken aşamalarda karşılaştıkları bir diğer zorluk da bir konuşma bozukluğudur: kekemelik.

Bu, öğrenci için birçok sorun taşıyan bir durumdur ve bunu bir öğrencimde hem sınıf içinde hem de dışında gözlemledim.

Bu çocuğun telaffuzda ve hatta akıcı konuşmada ciddi bir zorluk çektiği açıktı. Ne hakkında konuşmak istediğinin farkındaydı ancak aklındakileri ifade edemiyordu. Bazen kelimeleri uzatıyor, bazen ses parçalarını tekrarlıyor ve bazı durumlarda istemsizce cümleyi yarıda kesiyordu. Bazen konuşma isteği o kadar güçlü oluyordu ki, acısını gizlemek için gözyaşlarına boğuluyordu.

Tam bir dönem (üç ay boyunca) çabalarımı bu öğrenci üzerinde yoğunlaştırdım. Harfleri okuma konusundaki eğitimini yoğunlaştırdım ve en zor harfleri ('Ayn' ve 'Khaa' gibi) daha doğru telaffuz edene kadar onunla sabırlı oldum. Bundan sonra, özellikle Fatiha Suresi ve iki korunma suresi (İhlas ve Felak) olmak üzere bazı Kuran ayetlerini onunla okumaya çalıştım, ta ki onları tamamen öğrenene kadar. Son olarak, bazı okul şarkılarını defalarca söyleme eğitimine başvurdum. Onu bir okuma güçlüğü aşamasından, yalnızca bazı bölümlerde ve paragraflarda konuşma güçlüğü aşamasına taşıdığımı gördüm.

Konuşmasını düzeltmesine yardım eden tek kişi ben değildim; babası da onu düzenli olarak bir fonetik uzmanına götürüyordu, bu da özellikle diğer

öğrencilerle kaynaşmasında ona çok yardımcı oldu. İlk başta akranlarıyla iletişim kurmakta zorlanıyordu, ancak telaffuzu biraz düzeldikten sonra herkesle etkileşime girmeye başladı ve bundan eşsiz bir şekilde keyif aldı.

Kekemelik çeken öğrencinin bazen dinleyicinin dikkatini dağıtmak için elleriyle jestler yaptığını veya vücudunu, özellikle de başını hareket ettirdiğini fark ettim. Diğer durumlarda, dudakları titrer, göz kapakları hızla yanıp söner ve bazen çenesi istemsiz hareketler yapardı. Tüm bunlar, etkili bir şekilde iletişim kurma yeteneğinin çok sınırlı olmasıyla sonuçlanır.

Bu tür öğrenciler, özellikle öğretmenin önünde konuşmak zorunda kaldığında, sürekli ve sebepsiz yere kaygı ile karakterize edilir, bu da yüz kaslarının konuşma isteğini yansıtacak şekilde gerilmesine neden olur. Bazı durumlarda, dinleyicinin dikkatini dağıtmak için boğaz temizleme gibi garip sesler kullanmaya başvurabilir; bu ezici durumlardan kaçmak için en kolay yöntem ise, kelimelerin içindeki bazı sesleri veya kelime parçalarını tekrarlamaktır. Zorluk genellikle konuşmanın başlangıcıyla sınırlıdır, öğrenci konuşmayı başlatmakta zorlanır.

Öğrencilerdeki kekemelik vakaları, eğitim psikolojisi literatüründe ana hatlarıyla belirtildiği gibi, duygusal ruh hallerine ve zihinsel durumlarına bağlı olarak değişir. Bazı vakalar, yoğun stres, yorgunluk hissi veya öğretmenden korkma baskısı (bir cevap verememe veya herhangi bir durumda cezalandırılma korkusu gibi) nedeniyle kötüleşir.

Kekemelik çeken öğrenci bu zorlukla doğmadı. Onun sosyal durumunu ve yaşam koşullarını araştırdıktan sonra, bu acınası duruma, henüz küçükken annesi tarafından sert bir cezalandırmanın yol açtığı psikolojik bir şok nedeniyle geldiğini buldum. Yakın akrabalar, konuşmayı öğrenmeye başladığında harfleri ve kelimeleri oldukça normal bir şekilde telaffuz

ettiğini, ta ki bir gün tamamen normal bir çocuktan, büyük zorlukla, gözyaşları ve acıyla karışık konuşan üzgün bir çocuğa dönüştüğünü belirtti.

Bir gün, ben (Dr. Mezouar Mohammed Said) birinci sınıf öğrencilerine dersi anlatırken (ki en büyükleri yedi yaşından büyük değildir), bir kız yanıma geldi, sınıf arkadaşlarından biri tarafından açıkça üzülmüştü ve kulağıma fısıldamak istedi. Düşünmeden onu dikkatle dinledim ve bana çocuğun ona "Büyüyünce seninle evleneceğim!" dediğini söyledi.

Derin bir öfke hissettim ve o çocuğa ve sınıfın geri kalanına bağırdım: "Sınıf arkadaşlarınıza saygı göstermelisiniz, herkese saygı göstermeliyiz... vb." Ancak mesele bununla bitmedi. Kızı çocuktan ayırmama rağmen (onu sınıfın bir tarafına, çocuğu da diğer ucuna yerleştirerek), çocuk onu rahatsız etmek için her fırsatı değerlendirdi (vurarak, hakaret ederek veya bazı durumlarda teneffüste iterek). Bu, beni bu konuyu araştırmaya yöneltti, çünkü birinci sınıf çocuklarının hala (Freud'un terimiyle) "gizli" bir durumda olması beklenirken, bu davranışlar anormallik gibi görünüyordu.

Eğitim psikolojisi uzmanlarının araştırmalarına göre, tipik olarak 10 ila 13 yaşları arasında görülen erken ergenliktir. Ancak, öğrenciler arasında hem sınıfta hem de teneffüste okul bahçesinde gözlemlediğim şey, erken ergenlik yaş aralığının genişlediğini göstermektedir. Araştırmacıların 1970'lerde yaptığı çalışmalarla belirlediği gibi 10 yaşında başlamak yerine, 21. yüzyılda çok daha erken başlamaktadır. Bu dönem artık beş yaş kadar erken başlayabilir... Evet, beş, birçok nedenden dolayı.

Dijital teknolojinin etkisi, özellikle Cezayir gibi bazı ülkelerde çocukların kontrolsüz erişimi, bilişsel becerilerini ne rasyonel ne de kabul edilebilir bir şekilde geliştirmiştir. Olumlu bir perspektiften, "Z" harfini takip eden nesil, muhtemelen yetişkinlik ve olgunluk için en entelektüel olarak gelişmiş ve

psikolojik olarak hazırlanmış nesil olacaktır. Gençlik dönemi küçülüyor ve ergenlik dönemi genişliyor, bu da zekalarının hızla artmasını sağlıyor. Bazen, bu nesilden hala dördüncü sınıfta olan bir öğrencinin, meslektaşlarımdan birinden (bu öğretmenin onlarca yıllık deneyime sahip olmasına rağmen) çok daha zeki olduğuna tanık oldum. Kişisel deneyimimde, bir sınıfımdaki beşinci sınıf öğrencilerinin zekasının okul müdürünün ve hatta eğitim müfettişinin zekasını aştığını ve zekalarının benimkine yaklaştığını gördüm. Değişimlere ayak uydurmasaydım ve sürekli yeni gelişmeler okumasaydım, bu öğrencilerin birçoğu benim zekamı kolayca geçerdi.

Öğrettiğim nesiller, özellikle kız öğrenciler, bizim neslimizden çok daha zeki olacak. Ancak bu, beni öğrenen çocuktaki gizli dönemin pahasına erken ergenlik başlangıcı olgusunun olumsuz tarafına geri getiriyor. Bu olgu, birçok öğretmenin karşı karşıya oldukları yeni öğrenci tipini tanımamasıyla sonuçlanır. Bu öğretmenlerin çoğu (müdür ve hatta eğitim müfettişi dahil) öğrencilere eski yöntemle yaklaşmaya devam ediyor. Tüm sorunlar burada başlıyor, öğrenme yerine çatışmalara yol açıyor ve bu çatışmalar sıklıkla eğitimci ile farklı geçmişlere sahip öğrenciler arasında çatışmalarla sonuçlanıyor.

Her ilkokulda bir Müdür pozisyonu vardır ve bu figür öğretmenleri doğrudan, öğrencileri ise dolaylı olarak etkiler. Ancak, onların öğrenciler üzerindeki etkisinin tehlikesi, dolaylı da olsa, belirleyicidir. Bir müdürün katı bürokratik kararları, öğrenciyi ya bir tutku durumuna ya da bir durgunluk durumuna sokabilir.

Eğitim sektöründeki uzun yıllara dayanan deneyimime dayanarak, ilkokul müdürü psikolojik olarak karmaşık bir karakterdir ve Django Unchained filmindeki Stephen'ın kişiliğine çok benzer. Her ilkokulda, efendilerin isteklerine göre okulu yönetmekle görevlendirilmiş bir "Stephen" vardır.

Stephen, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kölelik döneminden kalma, zengin bir aile için ev yöneticisi olarak çalışan siyahi bir adamdır. O dönemin karakteristiği olan bir grup siyahi hizmetçi ve köleyi kontrol eder. Stephen, efendisine sorgusuz sualsiz (resmi bir şekilde bile olsa) tamamen teslim olmasıyla bilinir, ancak aynı zamanda diğer köleler söz konusu olduğunda Firavun/Musa rolünü oynar, tüm bunlar zengin toprak sahibinden gelen iyilik kırıntıları karşılığındadır.

Stephen'ın karakterinin en tehlikeli özelliği, beyaz efendileri koruyan baskıcı ırkçı sisteme tutunma içgüdüsüdür; bu sistem siyahi kölelerin hayatlarını ayaklar altına alır. Kölelerin kendileri Stephen'ı özgürlük arayışlarındaki en büyük engel olarak gördüler ve tarih onları haklı çıkardı. Kendi halkı içindeki hainler, dış düşmanlardan genellikle daha tehlikelidir.

Stephen'ın karakteri iki ana psikolojik özellikten oluşur:

1. Sadistik kişilik bozukluğu
2. Sadomazoşizm

İlkokul müdürü, yetkisi altındaki öğretmenlerle ilişkisi söz konusu olduğunda kaçınılmaz olarak sadistik davranış sergiler, tıpkı Stephen'ın komutasındaki siyahi kölelere yaptığı gibi. Sadistik kişilikler, zulüm ve tekrarlanan saldırganlık ile karakterize edilir; bu, duygusal zulüm, aldatma, manipülasyon ve hatta mümkünse sözlü tacizi içerebilir. Müdür, öğretmenlere acı ve ıstırap vermekten zevk alır.

Aynı zamanda, müdür aynı zamanda bir mazoşist kişiliğe de sahiptir. Bu, kendisinden üstün olanlardan gelen psikolojik eziyeti almaktan zevk aldığı anlamına gelir, tıpkı Stephen'ın zengin efendisinden aldığı gibi. Bu

müdürlerden biri bir keresinde bana yürütme yetkisini temsil ettiğini ve bu nedenle üst makamlardan gelen emirleri sorgusuz sualsiz uygulamak zorunda olduğunu söylemişti. Ona göre, maaşını ödeyenler onun kaderini kontrol ediyor. Ne yazık ki, bu bir köle mantığıdır ve yürütme yetkisi ile kölelik arasında önemli bir fark olduğuna inanıyorum, Bay Müdür.

Bir öğretmen, bu tür psikolojik bozukluklara sahip okul müdürü olan "Stephen benzeri" bir figürle uğraştığında, kendini becerikli bir şekilde ele almayı gerektiren tehlikeli bir durumda bulur. Öğretmen, bir yandan bu diktatörle (tavşan kılığında) yüzleşmekten kaçınmalı, diğer yandan da onu ikna etmeye çalıştığı şeyleri görmezden gelmemelidir. Kısacası, bu durumdaki öğretmen, bir alev yığınının üzerinde çok ince bir ipte yürüyen bir akrobat gibidir.

Öğretmen ile müdür arasındaki devam eden çatışma, kaçınılmaz olarak öğretmenin ruh halini etkiler (ya ruh halini karartır, öğretim yöntemlerini ve planlarını bozar veya onu öğrenciler önünde performansını olumsuz etkileyen rahatsız edici bir duruma sokar). Bu nedenle, müdürün "denetleyici" yetkisinin kaldırılmasını ve bunun yerine yeni yasal materyalleri ve düzenlemeleri iletmekten sorumlu tutulmasını, bunların uygulanmasını zorunlu kılmak ve izlemek yerine, öğretmenleri tüm eğitim sistemini engelleyen bu idari yükten kurtarmasını öneriyorum.

Bir öğrenci türü vardır ki, ilk günlerinde okula kaba bir şekilde gelir. Öğrenci ağlayarak gelir, anne veya babasından ayrılmamaya çalışır, sınıfa girmeyi reddeder, eve dönmeye çalışır ve birçok bahane ve önemsiz şeyi kullanır. Hatta sınıf arkadaşlarına katılması için ikna etmeye çalışan öğretmene veya okul personeline karşı saygısızlık edebilir. Bu durum, özellikle ilkokul birinci sınıfta günlerce, aylarca ve hatta okul yılının sonuna kadar sürebilir.

Öğrencinin ilkokul birinci sınıfta sınıf arkadaşlarına katılmayı reddetmesinin tek nedeni, şımartılması ve evin kozağından (başka hiçbir şey bilmediği özel dünyasından) ayrılıp, gerçek dünyanın küçük bir versiyonu olan okul dünyasına (sorumluluğu ve bağımsız yaşamanın temellerini öğrendikleri yer) girmeye psikolojik olarak hazır olmamalarıdır.

Bu durumun sorumluluğu öncelikle bakıcıya (anne, baba veya öğrencinin hayatının bu aşamasında güvendiği diğer kişiler) aittir. Bu nedenle, öğretmene, bu okula dirençli öğrenciyi okulun iç sistemine ve genel öğrenme sürecine entegre etme görevi ile yeni bir sorumluluk düşer.

Bu okula dirençli öğrenciyi entegre etme görevinin sadece öğretmenin sorumluluğunda olmadığını açıklığa kavuşturmak isterim. Onu ilk gün getiren ve her gün okuldan sonra evde karşılayan bakıcının, entegrasyon sürecinin başarısında çok önemli bir rolü vardır. Bakıcı, öğretmenin bu öğrenciyle ilgili (özellikle katı olan) kararlarına karşı çıkmaktan kaçınmalı ve öğretmenin yaptıklarına karışmamalıdır. En önemlisi, öğretmen hakkında, özellikle de okula dirençli öğrencinin huzurunda kötü konuşmamaktır, çünkü bu onun zihnindeki öğretmen imajını kırabilir, bu da onu okula daha da yabancılaştırabilir ve etrafındakilerin sempatisini uyandırmaya çalışırken öğretmenin kendisinden yapmasını istediği şeyi yapmayı reddedebilir.

Öğretmene gelince, bu özel öğrenciyle birlikte "demir eldivenin içinde ipek bir el" kullanmalıdır. Bu, onlarla şakalaşmaları ve aldıkları derslerle ilgili her konuda onları teşvik etmeleri (diğer sınıf arkadaşlarından çok daha fazla) gerektiği anlamına gelir. Bu, öğrencinin öğretmenin sevgisini ve kendisine aşırı ilgisini ve diğer sınıf arkadaşlarına tercih edildiğini hissetmesine yardımcı olacaktır. Öte yandan, öğretmen hata yaptıklarında onlarla sert ve acımasız bir şekilde ilgilenmeli ve onları affetmekten kaçınmalıdır, çünkü onları hata anında affetmek, hatayı onlar için alışılmış bir eylem haline getirir ve istedikleri zaman tekrarlamalarına yol açar.

Öğretmen için en zor şey, bu okula dirençli öğrenciyle başa çıkmada çok dikkatli bir çizgide yürümeye çalışmaktır. Öğretmen, sınıfın iç kurallarını aşılamak için sertlik kullanmalı ve onların isyanını kırmak için bunları güçlü bir şekilde dayatmalıdır. Aynı zamanda, öğretmen öğrenciyi, öğretmenle, sınıf arkadaşlarıyla veya diğerleriyle olan davranış kurallarına bağlı kaldığı sürece öğretmenin onu sevdiğini anlayacağı bir noktaya getirmelidir.

Ancak, "okula dirençli öğrenci" olgusundan kaçınmak için, ziyaret ettiğim (İngiliz başkenti Londra'da) ve sorumlularıyla görüştüğüm "Grade Power Learning" sitesinin, bakıcı/eğitimcinin yeni öğrencinin sorunsuz bir şekilde okula katılmasına yardımcı olmak için yapması gereken psikolojik hazırlık sürecini açıkladığını buldum. Bunu şu noktalarda özetlediler:

* Öğrenciyi gelecekte başarılı olması için teşvik etmek, okulun tüm hayallerini gerçekleştirmenin tek yolu olduğunu açıklığa kavuşturmak.

* Okulda öğrenmenin olumlu yönlerinden bahsetmek ve öğrenimin başlangıcında büyük bir neşe göstermek, okulun öğretmenler ve sınıf arkadaşlarıyla vakit geçirmek için mükemmel bir yer olduğunu vurgulamak.

* Öğrencinin öğretmene saygı duymasının ve onu dinlemesinin önemini vurgulamak.

* Zamanı düzenlemek ve disiplin, eğlence aktiviteleri için zaman ayırmak.

* Erken kalkmak ve yatmadan önce elektronik cihazlardan mümkün olduğunca kaçınmak.

* Bir motivasyon biçimi olarak kişisel hijyene ve yiyeceğin kalitesine dikkat etmek.

Öğrenci, öğretmeninin performansından (hem sınıf içinde hem de dışında) etkilenir. Bu performans, çok sayıda baskıdan etkilenir; bunlardan bazıları müdürün günlük kişiliğinden, bazıları da sınıfı düzenli olarak ziyaret eden

eğitim müfettişinin kişiliğinden kaynaklanır. Bu, öğretmeni sürekli bir inceleme altına sokar (ta ki masumiyetini kanıtlayana kadar).

Eğitim sistemi içindeki deneyimime dayanarak, "eğitim müfettişi" pozisyonu tipik olarak zihinsel olarak hasta olan bireyler tarafından doldurulur, sadece psikolojik olarak değil, daha derin bir anlamda. En iyi ihtimalle, eğitim müfettişi ileri derecede zihinsel hastadır, acil müdahale gerektirir (onları kurtarmak ve öğretmenleri sanrılarından korumak ve nesilleri saçmalıklarından korumak için).

Eğitim müfettişi, "Narsistik Kişilik Bozukluğu" (NPD) yaşayan bir bireydir; bu, bireyin ezici bir öz sevgiye ve büyüklük duygusuna sahip olduğu kronik ve yaygın bir durumdur. Bu, özellikle Freud olmak üzere psikanalistler tarafından kapsamlı bir şekilde incelenmiş bir durumdur.

Eğitim müfettişi sınıfı beklenmedik bir şekilde ziyaret eder, öğretmenin yerini alır, ofisini ve materyallerini kullanır. İstediği gibi öğrenciler arasında dolaşır, seçtiği bir öğrenciye sorular sorar ve dersler sırasında uygun gördüğü şekilde öğretmenin sözünü keser. Tüm bunlardan sonra, müfettiş öğretmeni teneffüs hakkından mahrum eder (bu benim başıma geldi) - sanki öğretmene sahiplermiş gibi veya öğretmen sürülerinden bir köleymiş gibi. Eleştirirler, hata ararlar ve eğer hata bulunamazsa, önemsiz de olsa yoktan hata uydururlar. Hedef alınan öğretmene karşı duygusal ve zihinsel sorunlarına dayalı bir rapor doldurmaları gerekir. Bu nedenle, eğitim müfettişlerinin ziyaretlerini sadece kişisel hesapları kapatmanın bir yolu olarak görüyorum, başka bir şey değil.

Öğretmen, eğitim müfettişinin zihinsel hastalığına tahammül etmelidir, özellikle de Collins English Dictionary'nin narsisizmi "kişinin kendisine olağanüstü ilgi duyması ve kendine hayranlık duyması" olarak

sınıflandırdığı için, bu aşırı bir öz sevgi ve şişirilmiş bir ego anlamına gelir, hayali yeteneklerini abartılı bir şekilde göstermeye çalışır. Eğitim müfettişinin öğretmenle buluştuğunda veya eğitim seminerlerinde, özellikle tartışma oturumlarında (çoğu zaman müfettişin öğretmeni asılsız suçlamalar ve yalanlarla yargılaması için sadece bir fırsat olan) tam olarak göstermeye çalıştığı şey budur, tüm bunlar sadece denetlediği bölgedeki öğretmenlerden üstün hissetmek içindir. Pek çok müfettiş, farkında olmadan bile, eğitim bölgesini kendilerine mal eder, sanki miras aldıkları veya kendi paralarıyla satın aldıkları kişisel bir mülküymüş gibi defalarca "burası benim bölgem!" derler.

Eğitim müfettişi, abartılı bir önem duygusu taşır, eğitim sisteminin merkezi olduğuna ve onlar olmadan ülkedeki eğitimin çökeceğine inanır. Başarılı ve güçlü oldukları yanılgısına kapılırlar, bu nedenle idari güçlerini öğretmenlere karşı keyfi bir şekilde kullanırlar. Bunun en iyi kanıtı, periyodik raporlarıdır. Eğitim kurumlarında düzenlenen tüm törenlere ve etkinliklere katılarak, tören kürsülerinde oturarak, içlerinde gelişen bir hak duygusu nedeniyle kendilerini eşsiz zannederler. Bu, onları sömürücü bireyler haline getirir, kıskançtırlar ve öğretmenlerle empati kurmazlar. Tamamen kibirli hale gelirler, kibirleriyle beslenirler ve birlikte çalıştıkları öğretmenlere çok fazla acı ve zorluk çektirirler. İngiliz danışman Tennyson'a göre, tüm bu belirtiler narsistik kişiliğin temel bileşenleridir.

Tedaviye gelince, Chicago Üniversitesi'nden Psikoloji Profesörü Brent Roberts'a göre, Narsistik Kişilik Bozukluğu yaşla birlikte iyileşir. Yaşlı bireyler gençliklerine göre daha az narsisisttir. Ancak pratikte, bir narsisistin yoğun bir terapi görmesi gerekir, bu çok zordur çünkü narsisist terapistin önemsiz olduğuna ve onunla konuşmanın bir değeri olmadığına inanır. Bu, öğretmenin eğitim müfettişine öğretim yöntemleri veya öğrencilerle iletişim konusunda bazı fikirleri düzeltmeye çalıştığında tam olarak olan şeydir.

Eğitim müfettişlerinin öğretmenlere yaptığı ziyaretlerin kaldırılmasını öneriyorum çünkü bu ziyaretlerin eğitim ve öğretimle hiçbir ilgisi yoktur. Aksine, bunlar müfettiş ile öğretmenler arasındaki kişisel hesaplaşmalardır; müfettiş, öğretmenleri kendisine fedakarlık yapması gereken köleler olarak görür. Müfettiş, heveslerine uyan öğretmen için olumlu raporlar yazar ve bozuk ruh halini karşılamayan öğretmen için eleştirel raporlar yazar. Sonuç, hem öğretmenin hem de öğrencilerinin kaybıdır.

Öğrenmenin birçok farklı yönünü etkileyen birçok zorlukla boğuşan öğrencilerden birinin tuhaf davranışlar sergilediğini fark ettim. Bu öğrenci, bilgiyi alma, anlama, ezberleme, verileri okuma, organize etme ve hatta kalemi tutma konusunda sorunlar yaşıyordu. Bu, psikolojik olarak öğrenme kapasitesinin dışında oldukları, bilişsel yeteneklerinin ilk edinim çerçevesinde geliştirilmemiş olması anlamına geliyordu. Bu, farkındalığı geliştirmeye yönelik her türlü girişimi onlar için tamamen engellenmiş hale getiriyordu. Ayrıca, tam bir ailevi ihmalden muzdaripti ve velileri öğretmenle iletişim kurarken derin bir şekilde aldatmaya bulaşmıştı.

Bu öğrenci, akranlarıyla dersleri alırken öğretmenle etkileşime geçmeye, dikkat çekmek için mümkün olan tüm araçları kullanmaya çalıştı. Başarısız olduğunda, göreceli bir uyuşukluk durumuna başvurdu, sessizce akranlarını gözlemledi ve övülen veya öğretmenle olumlu etkileşime giren diğer öğrencileri hafızasına kaydetti. Daha sonra derslerin sonunda bu öğrencilere şiddetle saldıracaktı.

Özellikle sınıf arkadaşlarına yönelik bu davranışlar olağandışı bir şekilde tırmandı. Öğretmen, bu öğrencinin sadece çalışkan ve gayretli öğrencilere saldırdığını, ancak her zaman değil, bu saldırıların belirli bir zamanı olduğunu fark etti: öğrenciler sınıftan çıktığı an. Aylar süren gözlemden sonra öğretmen, bu öğrencinin ara sıra motivasyon ödülü alanlara bile saldırmaya başladığını keşfetti.

Eğitim psikolojisine atıfta bulunarak, bu öğrenci öğretmene karşı takıntılı bir sevgi yaşıyor; bu durumda öğrenci, öğretmeni sadece kendisi için ele geçirme ve koruma konusunda yoğun bir istek duyar. Öğretmeni kimseyle paylaşmayı reddeder (sınıftaki akranlarıyla bile) ve öğretmenden gelen başarısızlığa veya reddedilmeye tahammül edemez. Bu, onu çalışkan öğrencilere saldırmaya yöneltti, çünkü onların öğretmenin onayını alırken kendisinin bunu başaramadığını gördü. Bu, onlara herhangi bir yolla (şiddetle bile olsa) sınıftan dışlamak için bir istek yarattı, bunu yaparak onların öğretmenin hayatından tamamen dışlanacağına ve öğretmenin sadece kendisine ait olacağına inanıyordu.

Bu öğrencinin durumu, annesinin sorunu kabul etmemesi nedeniyle daha da kötüleşti. Sorunu teşhis etmeye ve öğretmen liderliğindeki eğitim ekibinin desteğiyle öğrencinin davranışını değiştirmeye çalışmak yerine, anne oğlunun yaşadıklarını inkar etti. Öğretmeni asılsız ve gerçek dışı iddialarla suçladı ve oğlunu tamamen normal bir öğrenci olarak göstermeye çalıştı. Diğer öğrenciler derslerinde ilerleyip aktivitelere çok iyi veya bazen mükemmel bir şekilde katılırken, benzer şekilde performans gösteremeyen bu öğrenci daha da şiddetli hale geldi ve sık sık gerçeklikle hiçbir ilgisi olmayan bahaneler öne sürerek derse gelmeyi reddetti.

Velisinin, çocuğunun yaşadıklarını kabul etmeyi reddetmesi nedeniyle bu vakayı ele alamadım. Veli, okul ortamından gerçeği gizlemek için öğrenciye karşı öğretmeni şeytanlaştırdı bile. Bu, durumu düzeltmek için herhangi bir acil müdahaleyi engelledi. Normal bir senaryoda, bu öğrenciyi her durumda teşvik etmeli, özgüvenini artırarak (zaman zaman gerçeklikten sapmak anlamına gelse bile) onları akranlarıyla aynı seviyede veya birçok durumda daha iyi olduklarına ikna etmeye çalışmalıydım.

Bu öğrencinin ruh hali değişimleri, kendinden nefret etme, kıskançlık ve başkalarına saygısızlık döngüsünden kaçmasına yardım etmeye odaklanmak yerine, kendimi sadece onları sınıfa girmeye ikna etmeye çalışırken buldum, çünkü hem öğrenci hem de ben taciz ve şeytanlaştırmaya maruz kalıyorduk. Ne yazık ki, anneleri oğlu ve öğretmeni pahasına toplumu memnun etmeyi başardı.

İlkokulun rolü, öncelikle öğrenmeden önce eğitimdir. İdari olarak Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlıdır ve öğretmen, ulusun çocuklarının ilk yol göstericisidir. Öğretmen, antik Roma filozofunun belirttiği gibi, bu masum ruhları beslemeyi içeren, ardışık nesillere rehberlik etme sorumluluğunu taşır. Bu, toplumun olumlu katkıda bulunmasını beklediği o genç ruhlara iyi ahlak, uygun davranış ve saf bir kalp aşılayarak yapılır.

Eğitim alanındaki deneyimime dayanarak, eğitim (The Education), Kant, Platon, Gazali ve hatta John Dewey gibi düşünürlerin akademik tanımlarının ötesinde, öğrencinin davranış ve eylemlerini çeşitli yöntemlerle şekillendirme ve inceltme, dersler ve öğretiler şeklinde alınan bir süreçtir. Bu, bireyi tamamen hayvani (içgüdüsel) bir durumdan insani (zihinsel-ruhsal) bir duruma yükselten psikolojik bir yolculuktur. Bu temelde, eğitim dünyanın en asil mesleklerinden biridir.

Bir insanın eğitimi, babası tarafından annesinin karısı ve çocuklarının bakıcısı olarak seçildiği an başlar. Eğitimin ilk aşaması, Batılı çalışmaların kanıtladığı gibi, hamilelik sırasında başlar. Fetüs, annenin hamileyken dinlediği müziğe tepki verir, sesini tanır ve bilinçaltının bazı iç yönlerini emer. Doğumdan sonra, bebeğin hayatı ilk birkaç ay tamamen anne etrafında döner. Anne onun dünyasının merkezidir ve başka hiçbir rahatlık bilmez. Daha sonra çocuk diğer aile üyeleriyle tanışır, ancak anne hiçbir azalma olmaksızın tüm gerçeklerin merkezi olmaya devam eder (Not: bu konu "My killer trains in Chicago" kitabında ayrıntılı olarak ele alınmıştır).

Bir çocuğu (kız veya erkek) yetiştirmek, sadece yiyecek, içecek, barınma ve giyecek ile diğer temel ihtiyaçlar ve lüksleri sağlamak anlamına gelmez. Bu gereklilikler vazgeçilmez olsa da, özellikle insanlar için eğitim, bu fiziksel ihtiyaçların ötesine geçer. Öğrenci, çocuk, sadece kaba doğalı bir hayvan değildir; aynı zamanda karşılanması gereken ruhsal ihtiyaçları da vardır, örneğin sevgi, şefkat, arkadaşlık, duygusal gelişim, duyguların ifadesi ve ruhun diğer temel yönleri ve ihtiyaçları.

Öğrenciyi (çocuğu) eğitirken, anne onunla günde birkaç saat geçirmeli, ona sarılmalı ve bize yetişkinler için saf görünebilen ancak çocuk için tüm boyutlarıyla hayatın özü olan eşsiz dünyasını paylaşmalıdır. Bu "saf" fikirlerle alay eden herkes, çocuğun varlığına saygısızlık etmiş olur.

Sorumluluk, bir bakıcı olarak anne ile sınırlı değildir. Baba da bir baba olarak tamamen mevcut olmalı, çocukla vakit geçirmeli, onun saf düşüncelerini dinlemeli, onlarla ilgilenmeli, bir arkadaş, yoldaş, koruyucu ve hatta hayatta bir garantör rolü oynamalıdır. Freud'a göre, baba çocuk için gücün totemini temsil eder, her türlü tehlikeden korumak için dış dünyayla yüzleşmek için.

Anne, baba, yakın aile, geniş aile, komşular ve sevdiklerinden sonra, öğretmenin rolü gelir. Öğretmen, öğrenciye rehberlik etme ve destek olma göreviyle görevlendirilmiştir. Okulda, öğretmen öğrenciler için gerçeğin kaynağıdır. Meslektaşlarımdan bir öğretmenin, tahtaya Humaze Suresi'ni yazarken yanlışlıkla bir hata yaptığını, ayette "Lümze" kelimesini atladığını açıkça hatırlıyorum. Bir anne, sınavdan önce çocuğuyla sureyi tekrarlarken hatayı keşfetti, ancak öğrenci annesinin düzeltmesini reddetti, Kuran'ı reddetti ve başka hiç kimseden düzeltmeyi kabul etmedi, hala öğretmeninin söylediğine tutunuyordu. Öğretmen hatasını kabul edip herkesin önünde düzeltmeseydi, hata bu öğrencilerin zihninde değişmez bir gerçek olarak

kalacaktı. Gerçekten de eğitim ebeveynlerle başlar ve biter, ancak ilkokul öğretmeni, özellikle birinci sınıf öğretmeni, hem olumlu hem de olumsuz yönlerde çok önemli bir rol oynar. Bu nedenle, öğretmenlere her koşulda ve her şartta saygı gösterilmelidir.

Uzun yıllardır, öğretimde "İkinci Nesil" sistemi olarak bilinen Gestalt teorisine dayanan bir eğitim sistemi içinde öğretmen olarak çalışmaktayım. Bu sistem, kısacası, net bir azalan düzende bütünden parçaya geçiş ilkesine dayanır. Öğrenci cümleyi öğrenerek başlar, sonra onu kelimelere ayırır, ardından fonetik ayırma teknikleriyle kelimeyi harflere ayırır. Son aşama, çalışılacak belirli harfi keşfetmeyi içerir.

Bu eğitim sistemi, köken aldığı bölgede, yani Cermen ülkelerinde oldukça başarılıdır ve özellikle öğrenci için birçok psikolojik faydası vardır. Ezberci öğrenme zorlamasından uzaklaşır, öğretmen sadece bir eğitmenden rehber ve arkadaşa dönüşür. Ayrıca, birinci sınıf öğrencileri için geçiş değerlendirmelerinin kaldırılması ve otomatik olarak bir sonraki sınıfa geçmeleri, birçok baskıyı azaltmış, öğrencinin sorumluluğa girişini geçici olarak ertelemiştir. Bu aynı zamanda öğretmenin yaptığı normatif gözlemlerin etkisini azaltmış ve bu da genç öğrencileri önemli ölçüde rahatlatmıştır.

Ancak, ait olduğum eğitim sistemi içinde, kültürel ortamdaki değişim ve birlikte çalıştığım insan bağlamının benzersizliği, İkinci Nesil sistemini eğitimcilerin anlamasını zorlaştırdı. Örneğin, derslerinde 20 yıldan fazla bir süre parçadan bütüne (yani harften cümleye) ilerlemiş bir öğretmen, cümleden harfe (bütünden parçaya) geçiş konseptini kabul etmeyi zor bulmuştur. Ayrıca, eğitim yetkilileri, özellikle de ne Cermen ne de İngilizce'yi akıcı bir şekilde konuşamayan ve her şeyi Paris hayranlığı nedeniyle zayıf Latin/Fransız eğitim sistemine alışmış bazı bürokratlar (örneğin "eğitim müfettişi"), sınıfta İkinci Nesil sistemi uygulayan herhangi

bir öğretmene saldırmak için bir fırsat gördü. Bunun iki ana nedeni vardı: birincisi, alıştığı şeyden farklı olan her şeyi ilk başta reddetmesi ve ikincisi, İkinci Nesil sistemi ve onu çevreleyen her şey hakkındaki cehaleti.

Avrupa dillerine aşina olmayan ve hala benim de çalıştığım eğitim sistemi içinde faaliyet gösteren birçok eğitimcinin yaşadığı kafa karışıklığının aksine, İkinci Nesil sistemini tamamen uyguladım. Bazı Cermen dillerindeki yeterliliğim ve sistemin değişen başarılarla uygulandığı Avrupa ülkelerine yaptığım ziyaretler bu konuda bana yardımcı oldu. (Çalıştığım eğitim bölgesinin başında bulunan cahil eğitim müfettişinden) güçlü bir muhalefetle karşılaşmama rağmen, burada, Birinci Nesil sisteme (Latin sistemi) alışmış bir eğitim çerçevesi içinde İkinci Nesil sistemi denemiş bir öğretmen olarak ele alınması gereken bazı boşluklar keşfettim.

İkinci Nesil sistem için gerekli gördüğüm iki ana noktaya odaklanacağım: biri olumlu, biri olumsuz.

1. Birinci sınıf öğrencileri için normatif değerlendirmelerin kaldırılması, sınıf arkadaşları arasındaki karşılaştırmaların neden olduğu baskıları ve rekabet ile kızgınlık olgusunu ortadan kaldırmıştır. Bu, öğrencileri birleştiren ve pekiştiren önemli bir olumlu yöndür.

2. Birinci sınıftan ikinci sınıfa otomatik geçiş, öğrenciler üzerindeki psikolojik baskıyı hafifletirken ve sınavlarla ilgili kaygıyı ortadan kaldırırken, bazı ebeveynlerin çocuklarını destekleme yaklaşımını olumsuz etkilemiştir. Bazı ebeveynlerden, otomatik geçiş sisteminin çocuklarını bir sonraki sınıfa taşıyacağına olan güvenleri nedeniyle, göz ardı edilemeyecek bir ihmal ve endişe verici bir gevşeklik gözlemledim. Bu, akademik başarıyı ve hatta öğrencinin sınıf içinde ve dışında sorumluluk duygusuna duygusal katılımını, özellikle derslerin akılda kalıcılığı ve ustalığı açısından olumsuz etkilemiştir.

Eğitim kariyerim boyunca yaşadığım birçok durumda, bir öğrenci hakkında çizilmiş kadife bir imaj gördüm. Bu öğrenci, iyi ahlak çerçevesinde "kabul edilemez" olarak sınıflandırılan bir davranış sergiledikten, öğretmenin talimatlarından birini ihlal ettikten veya örneğin derslerini tekrar etmeyi başaramadıktan sonra, sınıfta öğretmen tarafından "şiddet içermeyen" bir bedensel cezaya veya herhangi bir disiplin biçimine maruz kalır. Bu "talihsiz" olaydan sonraki gün, öğrencinin velisi (baba veya anne) çocuğunu elinden tutar ve okula gider, öğretmeni son derece kaba bir şekilde (kendi çocuğunun ve çoğu zaman başkalarının önünde) azarlar.

Çalıştığım devlet okulu, ülkenin kanun koyucuları tarafından yürürlüğe konulan bir dizi yasaya tabidir. Bu yasalar arasında, ebeveynlerin ezbere bildiği, öğretmen disiplinine ilişkin özel bir yasa vardır. Bir öğrenciye fiziksel ceza vermenin bu yasaya göre cezalandırılabilir olduğunun, dördüncü seviyede sınıflandırılmış bir ceza ile, öğretmenin mahkemeye sürüklenmesine ve potansiyel olarak öğretmenlik pozisyonundan ihraç edilmesine ve ayrıca "Ain Fezza" hapishanesi gibi bir hapishane hücresine atılmasına yol açabileceğinin farkındadırlar.

Bir çocuk, türü veya sosyal değeri ne olursa olsun hiçbir kurala uymayan, asi doğar. Ailenin ilk görevi, bu isyanı dizginlemek ve çocuğa tüm sosyal normları ilkokula başlamadan önce öğretmektir, bu noktada bu görev öğretmene geçer. Bu nedenle, asi öğrencileri (özellikle birinci sınıftakileri) kontrol etmenin ancak cezalandırma yoluyla, özellikle toplumsal bağlam bunu gerektirdiği için şiddet içermeyen fiziksel ceza ile mümkün olduğuna inanıyorum. Ailelerimiz de çocuklarını bu şekilde yetiştiriyor. Çocuğu ne yaparsa yapsın öğretmen tarafından cezalandırılmasına izin vermeyen baba, eğer çocuk ev kurallarından herhangi birini ihlal ederse, oğluna şiddetle vuracak olanla aynıdır.

Öğretmeninin ebeveyn tarafından azarlandığını (ve sıklıkla saldırıya uğradığını) gören asi öğrencinin sorunu, öğretmenin zihnindeki disiplin otoritesi imajının paramparça olmasıdır, bu da öğrencinin sadece öğretmene karşı değil, aynı zamanda sınıf arkadaşlarına karşı da daha asi hale gelmesine neden olur. Belirli bir aşamada (genellikle ergenlik döneminde), ne yazık ki kendi ebeveynlerine bile karşı asi olacaklardır.

Bazı öğretmenlerin, genellikle öğretmen ile ebeveyn arasındaki (eğitimle ilgisi olmayan) kişisel sorunlar nedeniyle, bir öğrenciye haksızlık edebileceği şiddetli suiistimaller vardır. Ancak, bir ebeveyn böyle bir durumla karşılaşırsa, öğretmenin öğrencinin zihnindeki disiplin otoritesi imajını korumak için öğretmeni çocuğunun gözünden uzakta azarlamalıdır. İlköğretim aşamasında disiplin gereklidir; öğrenme ve genel yaşam disiplini için zemini hazırlayan eğitim sürecinin temel bir parçasıdır.

Gözlemlediğim şey, tanık olduğum durumların çoğunda öğretmene saldıran ebeveynlerin, genellikle öğrenme güçlüğü çeken şımarık öğrencilere sahip olduğudur. Bu ebeveynler, onları korkutarak sınavlarda iyi notlar almayı ve gelecekteki sorunlardan kaçınmayı umarak öğretmene saldırmaya çalışabilirler. Ancak, bu durumlar tipik olarak öğrenci ve ebeveynleri için tamamen zıt sonuçlara yol açar. Öğrencilerin gözünde disiplin otoritesi imajını kaybetmiş birçok öğretmen, kendilerini ebeveynin gazabından korumak için asi öğrencilerini ihmal eder, bu da bu çocukların isyanını daha da artırır. Sonuç olarak, istenen sonuçları elde edemezler ve kayıplar iki katına çıkar - öğrenciler ne disiplinli olur ne de öğrenir.

Bazı birinci sınıf öğrencilerinde "disleksi" olgusunu gözlemledim. Doğu Arap dünyası kardeşlerimizin lehçesinde anlatıldığı gibi, bir öğrenci "anlamadan ezberleyebilir". Bu, çocuğun metnin tamamını herhangi bir dilbilgisi veya dil hatası olmadan okuyabileceği, ancak durdurup belirli bir

kelimenin yerini sorarsanız, kelimeleri oluşturan harfleri veya cümleleri oluşturan kelimeleri okuyamadığı için cevap veremeyeceği anlamına gelir.

Disleksi olgusu, ebeveynleri çocuklarının gerçek durumunu toplum ve öğretmenler (özellikle eğitimciler) önünde kabul etmeyi reddeden öğrencilerde görülür. Bu ebeveynler, çocuklarının idealize edilmiş imajına zarar verme korkusuyla, çocuklarının öğrenme güçlüklerini öğretmenden ve diğerlerinden gizlemeye çalışırlar. Bu olgu aynı zamanda ebeveynleri çocuklarının gerçekliğinden kopuk olan şımarık çocukları da etkiler. Çocuklarını kusursuz görürler ve disleksiden muzdarip olmak gibi zorluklar açık ve gerçek olsa bile eleştirilmemeleri gerektiğine inanırlar. Bu, bu öğrencilerin karşılaştığı zorlukları daha da kötüleştirir, genellikle ebeveynlerin inatçılığı veya sorunu ele almaktaki gecikmeleri nedeniyle daha da kötüleşir.

Alfabedeki tüm harfleri tanıyamayan bir çocuk kaçınılmaz olarak disleksi ile mücadele edecektir. Ancak, bu olguyla ilgili değişen zorluk dereceleri vardır. Örneğin, bir öğrenci harflerin şekillerini veya seslerini bilmeyebilir, bu da çok karmaşık bir durumu temsil eder. Bu tür vakaları teşhis etmek ve tedavi etmek, bir öğretmenin hayal edebileceğinden çok daha zor olabilir. Bazı öğrenciler harflerin şekillerini tanır ancak onları sesleriyle ilişkilendiremez, bu da onları ikinci zorluk seviyesine yerleştirir. Başka bir grup, sesleri tanıyabilir ve farklı işaretler ve semboller aracılığıyla onları şekillerle iyi bir şekilde ilişkilendirebilir, ancak yine de kelimeleri okumakta zorlanır. Bu, harfleri tek bir kelimede birleştiremedikleri anlamına gelir.

Pedagojik psikolojiye göre, öğretmen disleksiyi teşhis etmek için en uygun kişidir, çünkü öğrencilerle günlük olarak etkileşime girer ve onlara kritik gelişim aşamalarında (çoğu psikolojik ekol, özellikle Anglo-Sakson olanlar tarafından tipik olarak dört ila on iki yaş arası olarak kabul edilir) eşlik eder.

Disleksi teşhisi konulduktan sonra, ister eğitimci ister psikolojik bir uzman tarafından olsun, uygun tedaviyi uygulamak için zorluk seviyesini belirlemek esastır. Bu değerlendirme, kültürel olarak uygun olması ve öğrencinin psikolojik hazırlığını dikkate alması gereken bir dizi testle yapılır.

Her zorluk seviyesi, belirli bir tedavi yöntemi gerektirir. Örneğin, alfabedeki harfleri tanıyamayan veya şekillerini sesleriyle bağdaştıramayan bir öğrenci çok zor bir vaka olarak kabul edilir. Bu tür bir vakayı tedavi ederken, hedef harfi yeniden tanıtırken kelimeleri fonetik olarak ayırmaktan kaçınmak ve bir sonraki harfe geçmeden önce harfi doğrudan sesiyle ilişkilendirmeye çalışmak önemlidir.

Disleksinin erken teşhisi, kötüleşmeden önce tedavi sürecini hızlandırır. Ebeveynleri hem teşhis hem de tedaviye dahil etmek, öğretmenin sınıfta diğer öğrencilere bakmak için sınırlı zamanı olduğu düşünüldüğünde çok önemlidir. Azınlık uğruna çoğunluğu ihmal etmemek hayati önem taşır.

Öğrenciler arasında konsantrasyon sorunu (Fokus), dereceleri değişen, psikolojilerinde doğal bir sorundur. Bunun birçok nedeni ve faktörü vardır. Konsantrasyondan sadece sınavlar sırasında değil, özellikle bir öğretmen belirli bir konsepti açıklarken veya bir öğrenciden bir ödevi tamamlaması istendiğinde, dersler sırasındaki odaklanmayı kastediyorum.

Konsantrasyon, uyanıklık, isteklilik ve belirli bilgileri kavramak veya bir sorunu çözmek için duyusal yetilerin aktivasyonunun birleşimidir. Bu, fiziksel bir duyuya bağlı zihinsel bir süreçtir ve bu ortaklık, genellikle zeka olarak adlandırılan şeyi oluşturur. Zeka, bu sürecin (konsantrasyon) tamamlanma hızıyla ölçülür ve bu hız bir öğrenciden diğerine değişir.

'Z' nesli genel olarak konsantrasyon sorunları yaşar. Ekranları sürekli kullanmaları ve mavi ışığa sürekli maruz kalmaları nedeniyle, sinir hücrelerinin ve duyu organlarının koordinasyonunun sürekli bir yavaşlama durumunda olduğu gösterilmiştir, bu da odaklanmalarını zorlaştırır. Ne yazık ki, bu sorun, aile parçalanmalarındaki endişe verici artışla aynı zamana denk gelir, bu da çocukların hem evde hem de dışarıda ciddi şekilde ihmal edilmesine yol açar ve öğrencilerin derslere az dikkatle ve zihinsel dikkat dağınıklığıyla yaklaşmasına neden olur. Bu sorunun mümkün olduğunca ele alınması gerekmektedir.

Bir öğretmen olarak kendimi, sağladığım bilgilere odaklanmayan, derse veya sınıfın genel havasına göre katılan bir grup öğrenciyle başa çıkarken buldum. Birçok kez, kendi duygusal durumumun öğrencilerin genel ruh halini etkilediğini ve çok tuhaf bir duruma yol açtığını gördüm.

Değerlendirme konularına veya sınavlara odaklanmamayı anlayabilirim, çünkü bu, ebeveynlerin kendi duygusal ihtiyaçlarını karşılama arzusundan kaynaklanan, çocukları üzerinde oluşturduğu sosyal baskıyla ilgilidir, çocukları ve istekleri pahasına yüksek sosyal statü elde etmeyi hedefler.

Okulun doğası nedeniyle odaklanmama, birinci sınıftaki öğrenciler için yeni bir ortamdır, her zaman çocuğun sınıfta öğrenci olmadan önce yaşaması gereken psikolojik hazırlık eksikliğinin neden olduğu stresten kaynaklanır. Bu, yeni ortama (okula) uyum sağlamak için zamana ihtiyaç duyan birçok öğrenciyi olumsuz etkiler, derslere odaklanmak ve onlara katılarak başarılarına katkıda bulunmak şöyle dursun.

Ancak, daha önce bahsettiğim, bana tuhaf gelen ve hala tuhaf gelen durum, sınıftaki her ayrıntıya (tahta, duvarlardaki dekorasyon, öğretmenin kıyafetleri ve hatta sınıf arkadaşlarının defter ve kayıtlarının rengi gibi)

dikkat eden, ancak ders anlatımı sırasında öğretmenin söylediklerine odaklanmayan bir öğrenciyle olan şeydir.

Bu öğrencilerin örneklerine odaklandıktan sonra, istisnasız hepsinin (derse değil her şeye odaklananların) öğretmene karşı olumsuz duygular beslediğini buldum. Bu duygular, öğretmenden korkma, okula gitme isteksizliği veya aile evinden ayrılmada zorluk gibi birçok olası nedenden kaynaklanır.

Okula başlamadan önce uygun şekilde hazırlanmış bir öğrenci, birinci sınıfta öğrenmenin yemek yemek, içmek ve oynamak kadar rutin hale geldiğini görür. Dersleri sunmada ve karmaşık konuları akranlarına açıklamada beni (bir öğretmen olarak) geride bırakan birçok öğrenci buldum - bunun belirli bir nedeni yok, sadece okulun ev gibi hayatın başka bir parçası olduğunu anladıkları için. Öte yandan, evden koparılmış ve eğlence ihtiyaçlarını karşılamayan yeni bir ortamda bulan bir öğrenci, ne yazık ki, etrafındaki her şeye odaklanmasına neden olan önemli psikolojik baskı yaşayacak ve öğretmeni ve söylediklerini göz ardı edecektir.

Bir gün, bir anne, psikoloğun küçük kızının zihinsel sağlığı hakkında söyledikleri karşısında korkmuş bir halde beni ziyaret etti. Kız eğitimliydi ve birinci sınıfımda öğrenciydi. Anne üzüntü ve pişmanlık belirtileri gösterdikten sonra, kızına hiperaktivite teşhisi konduğunu (psikoloğa göre - ki bence psikoloğun da psikolojik tedaviye ihtiyacı vardı) söyledi. Onu sakinleştirmeye çalıştım ve endişelenmemesi için güvence verdim, aynı zamanda öğrenciyle ilgilendim, bu zaman ve sabır gerektirdi.

Hiperaktivite (Den hyperkinetiske lidelse), psikolojik bir bozukluğa dönüşen nörolojik bir durumdur, etkilenenlerin herhangi bir düzen veya mantık olmaksızın, dinlenme ihtiyacı hissetmeden, düzensiz bir şekilde birçok

aktiviteye girmesine yol açar. Bu, hareketsizliği ortadan kaldırmak için hareket değil, hareket etmek için harekettir.

Hiperaktivite bir öğrenciyi başlangıçta olumsuz etkiler, dersleri kavramasını veya sınıf kurallarına ve genel olarak okul sistemine uymasını zorlaştırır. Bu, öğretmenler ve diğer personel ile akranları arasında sayısız soruna yol açar. "Hiperaktivitenin" bir öğrenci üzerindeki etkisi, özellikle pervasızlık ve dürtüsellik gibi alanlarda önemlidir, bu da konsantre olmalarını zorlaştırır ve anlayamamaya yol açabilir. Bu, konuşma gelişimini, motor becerilerini geciktirebilir ve başkalarıyla karşılaştırıldığında özsaygı sorunlarına yol açarak sosyal çatışmalara veya izolasyona ve nihayetinde yalnızlığa neden olabilir. Öğrenci ayrıca yaşlı insanlara karşı dikkatsiz olabilirken, akranlarıyla ilişkileri sağlıksız olma eğilimindedir.

Hiperaktiviteden muzdarip olan öğrenciye gelince, benim birinci sınıfıma katılmadan önce hiç okula gitmediğini öğrendim. Anaokuluna veya camiye gitmemişti ve ezberlediği kısa Kuran ayetleri bile ebeveynlerinin evdeki çabalarının sonucuydu.

Onunla öğretmen-öğrenci ilişkisinden çok arkadaş gibi yakınlaşmamız uzun sürmedi. Bana tamamen güvendi ve günlük hayatında olan her şeyi, hatta evdeki küçük olayları bile paylaşmaya başladı. Sorulara doğru cevap verdiğinde onu herkesin önünde teşvik ettim ve akranlarının önünde hata yaptığında özel olarak nazikçe azarladım. Beklediğim gibi, çok rekabetçi hale geldi ve benzer takdir toplamak umuduyla övgü alan herhangi bir davranışı taklit ederdi. Zamanla, önemli ölçüde gelişti. Hareketlerini çoğu zaman kontrol edebildi, ancak öfke veya aşırı neşe anlarında duygusal patlamalarla mücadele etti.

Başka bir benzer vakayla, bir annenin oğlunun hiperaktivitesi olduğunu açıklamaya gelmesiyle karşılaştım. Ancak, kızla olan önceki deneyimime dayanarak, çocuğun gerçekten hiperaktif olmadığını hissettim. Hareketleri kaotik ve kontrolsüz olmasına rağmen, daha derin altta yatan sorunlar olabileceğinden şüphelendim. Anneye, konuyu araştıracağıma ve oğluna yardım etmek için elimden geleni yapacağıma dair güvence verdim.

Gerçekten de, öğrenci hiçbir sisteme uymuyor ve hiç kimsenin (öğretmeni olarak benim dahil) otoritesine saygı duymuyordu. Anormal davranışlar sergiliyor, sınıf arkadaşlarına karşı şiddetliydi ve hatta bana karşı şiddetli olmaya çalışıyordu. Çoğu zaman asiydi ve daha da önemlisi, çeşitli bilgi türlerini anlamak ve işlemekte zorlanıyordu. Durumunu teşhis ettikten sonra, zihinsel bir hastalıktan (den psykiske sygdom) muzdarip olduğunu keşfettim. Annesi ise, toplumsal yargılanma korkusuyla bunu kabul etmeyi reddetti. Bunun yerine, beni aldatmak için "hiperaktivite" teşhisini uydurdu. Sonuç olarak, anneyle sayısız soruna girdim ve oğlu acı çekmeye devam etti. Bu durum alışılmadık bir durum değildir, çünkü birçok öğrenci, ebeveynleri çocuklarının refahı yerine toplumsal algıya öncelik verdiği için akademik olarak başarısız olur.

İlkokul öğretmenliğindeki ilk yılımda, dördüncü sınıf bir şubesini önceki öğretmeninden devralırken birçok ipucu ve tavsiye aldım. Bunların arasında öğrencilerden biriyle ilgili bir not vardı: "Bu öğrenci çok yalnız, akranları ona yaklaşmıyor ve lütfen onu rahat bırakın, siz de yaklaşmayın öğretmenim." Nedenini sorduğumda, kibar öğretmen "Otizmi var." diye cevap verdi.

Otizm spektrum bozukluğu (Autisme), bir bireyin atipik olmasına neden olan nörolojik bir gelişim bozukluğudur. Eğitim psikolojisine göre, bir kişinin başkalarını nasıl algıladığını ve onlarla nasıl etkileşime girdiğini etkileyen bir beyin bozukluğudur, bu da birçok soruna yol açar çünkü

etkilenen öğrenci okul ortamıyla düzgün bir şekilde etkileşime giremez. Bu, sosyal iletişimde önemli zorluklara yol açar ve bu bozukluk aynı zamanda şiddeti ve sapma derecesi değişen tekrarlayan davranışları da içerir.

Öğrencilerde otizm belirtileri tipik olarak erken çocukluk dönemlerinde ortaya çıkar, örneğin göz teması eksikliği, çağrıldığında tepki vermeme veya bakıcılara (ebeveynler veya öğretmenler) karşı ilgisizlik. İçe dönük veya agresif olabilirler veya daha önce edinmiş olabilecekleri dil becerilerini kaybedebilirler. Genellikle, bu belirtiler birkaç günlük dersten sonra öğretmenler tarafından fark edilir hale gelir.

Otizmli bir öğrencinin, yüksek ve düşük performans arasında gidip gelen benzersiz bir davranış modeli sergilemesi yaygındır, bu da önemli öğrenme zorluklarıyla sonuçlanır. Bazı otistik öğrenciler, akranlarına kıyasla daha düşük zeka belirtileri gösterir, ancak fark ettim ki, otistik bir öğrenci, okul ortamıyla devam eden iletişim zorluklarına rağmen, özellikle sosyal gelenekler söz konusu olduğunda hızlı bir şekilde öğrenebilir.

Otistik bir öğrenci, sarılmalardan veya her türlü fiziksel temastan hoşlanmaz, kendi dünyasında izole kalmayı tercih eder. Görsel iletişimde zorlanır ve genellikle duyguları ifade etmeyen bir yüze sahiptir. Gözle görülür bir zorlukla konuşurlar, ya geç konuşurlar ya da çok az kelime kullanırlar, bu da akıcı konuşma yeteneğini kaybetmelerine yatkın hale getirir. Ses tonları genellikle duygusal ifadeyle denge ve uyumdan yoksundur, konuşmalarda proaktif değildirler ve ihtiyaçlarını doğrudan ifade etmezler. Genellikle bir robot gibi konuşurlar, aynı cümleleri tekrarlarlar ve hatta basit, rutin talimatları anlamakta zorlanabilirler. Ayrıca akıl yürütme, yorumlama ve analiz becerilerinden yoksundurlar. Beden dilleri genellikle zihinlerinde olan veya ifade ettikleri şeyle tutarsızdır.

Öğretmeye devam ederken, otistik öğrenci okul ortamına daha fazla entegre olmaya başladı. Hem sınıf içinde hem de dışında sağladığım öğretim seviyesine bağlı olarak akranlarının bazılarıyla etkileşime girebilir. Bu, otistik öğrenciler arasında sosyal iletişimin geliştirilebileceğini ve bunun büyük ölçüde öğretmenlerine bağlı olduğunu göstermektedir.

Zamanla, "otistik" öğrencimle arkadaş oldum. Onu çok zeki buldum, hatta dönemin okul müdürünün zekasını bile aşıyordu (sınıfımda onu utandırıcı bir durumdan kurtarmıştım). Sırlarını açıklamamaya söz verdikten sonra bana sırlarını anlatacak kadar güvenini kazandım. Ayrıca bazı genç akranlarıyla da arkadaş oldu. Derslerine gelince, harfleri tutarlı bir şekilde telaffuz etmekteki zorluğu nedeniyle okumakta zorlanıyordu ve kötü el yazısı nedeniyle yazmakta zorlanıyordu. Ancak, özellikle cebirde en karmaşık matematik problemlerini çözmede düşünmede mükemmeldi.

Tam bir akademik yıl boyunca, ilkokul birinci sınıftaki öğrencilere her Salı günü öğlen 12:30'dan akşam 5:00'e kadar, aralıksız (on dakikalık bir mola bile vermeden) ders verdim. Bu seviyedeki öğrencilerin hepsinin en fazla 7 yaşında olduğunu belirtmek önemlidir. Şunu belirtmek isterim ki, ders vermekten sorumlu olduğum sınıfımdaki öğrencilerin psikolojik bitkinlik nedeniyle çöküşünü izlemeye dayanamıyordum. Bu nedenle, genellikle yönetmelikleri ihlal ettim, öğrencilerin on dakikadan on beş dakikaya kadar mola vermelerine izin verdim, tüm yasal sonuçları üstlendim ve bununla gelen insani faydaları benimsedim. Hiç pişman değilim.

Öğrencilere gelince, bir şekilde benzer sorunları olan gruplara ayrılmışlardı. Bir grup, uzun ders saatleri ve bunların sıralaması nedeniyle hayal kırıklığına uğramış, bu da akademik performanslarını olumsuz yansıtmıştı. Her Salı uzun süre orada olacağımızı, bir dersten diğerine geçeceğimizi bildikleri için sınıfa girer girmez ne zaman ayrılabileceklerini sorarlardı, bu onlar için bunaltıcıydı.

Başka bir grup öğrencinin ebeveynleri, her Salı onları okula getirmemeye karar vermişti, çeşitli bahaneler öne sürüyorlardı, bu da onların birçok dersten, özellikle de alfabe öğrenimiyle ilgili olanlardan geri kalmalarına neden oluyordu, çünkü haftalık müfredattaki ikinci harf keşif dersi ne yazık ki her Salı günüydü.

Başka bir grup, derslere odaklanmamak ve ne tür olursa olsun oyuna odaklanmakta rahatlık buldu. Sınıfa girdikleri andan ayrılma zamanına kadar, öğretmen ve o gün öğretilen dışında birçok şeyle dikkatleri dağılırdı. Bu, öğretilen derslerden habersiz olmalarına neden olurken, aynı zamanda çizim yaparak veya oynayarak zaman harcarlardı.

Birinci sınıf öğrencilerinin çoğu her Salı sınıfa depresif bir durumda gelmeye başladı, çünkü bu durumda geçirilen uzun süre, her hafta karşılaştıkları tekrarlayan bir sorun haline geldi ve bu da çok fazla psikolojik ve zihinsel baskıya yol açtı. Ayrıca, bu depresif duruma girme konusunda genetik yatkınlığı olan bir grup öğrenci olduğunu da belirtmeliyim; sadece Salı günü programı bu durumu kötüleştirmeye yardımcı oldu.

Bu tür vakalar için eğitim psikolojisi uzmanlarının önerdiği tüm olası yöntemleri denedim ve en etkili yöntemin (oldukça olumlu sonuçlara yol açan) bilişsel-davranışçı terapi olduğunu buldum. Bunun nedeni, oyun terapisinin çoğu için faydalı olmaması, dinamik psikoterapinin yalnızca çok yüksek zekaya sahip öğrencilere fayda sağlaması ve davranışçı terapinin yalnızca etik eksiklikleri olanlar için etkili olması, ancak diğerleri için geçerli olmamasıydı.

Ders süreleri için, özellikle birinci ve ikinci döngüdeki ilkokul öğrencileri için bir saati geçmemelerini ve ardışık dersler arasında bir ara verilmesini

öneriyorum. Ayrıca, öğleden sonra oturumundan herkesin muaf tutulmasını tavsiye ediyorum, çünkü öğle yemeğinden sonra insanların, özellikle çocukların derslerden çok şekerleme yapması gerekir. Hem çocuklarda hem de yetişkinlerde anlama kapasitesi dramatik bir şekilde azalır.

İlkokul, genel sosyal durumla ayrılamayacak şekilde organik olarak bağlantılıdır. Bu nedenle, toplumumuzdaki (tabiri caizse) herhangi bir yeni olgu, kaçınılmaz olarak öğretimi doğrudan veya dolaylı olarak etkileyecek, bir yandan eğitim öğretmeninin rolüne, diğer yandan da öğrencilere yansıyacaktır.

Öğrencilerin akademik başarısının en güçlü düşmanlarından biri, öğrencinin kaygılı hissetmesine, kararlılığını ve odaklanmasını kaybetmesine ve hatta öğretmeni ve okulu reddetmesine neden olan her türlü stresdir. Bu tür durumlarda, öğretmenin birincil rolü, neşeli bir sınıf atmosferini korumak için bu baskıları mümkün olduğunca hafifletmek ve dağıtmaktır, bu da en azından dersleri almak ve özümsemek için gerekli kabul edilir.

Toplumsal olgular arasında (hem öğrenciler hem de öğretmenler için yeni ortaya çıkmış ve oldukça tehlikeli bulduğum), annelerin (tabiri caizse) okul ortamına izinsiz girişidir. Bir anne, çeşitli bahanelerle sabah çocuğunu okula getirir, çocuklarıyla aynı şeyi yapan diğer annelerle, öğretmenle ve eğitimle ilgili her küçük ayrıntıyı "sosyal ortaklar" kisvesi altında görüşmek için bir araya gelir.

Kadınların okul kapılarında toplanması olgusu, hem öğrenciler hem de öğretmenler üzerinde baskı kapılarını açar. Toplumsal inatçılık, çocukların akademik başarılarıyla övünme, çocuklar arasında karşılaştırmalar yapma vb., özellikle öğretmen için genellikle yan sorunlar yaratır. Her kadın, oğlunun bir numara olmasını ister ve öğretmen üzerinde her türlü yöntemle

baskı kurar, hatta bazı öğretmenleri, çocukları için iyi veya mükemmel sonuçlar elde etmek umuduyla (okul içindeki meşru rekabet yöntemlerinden uzak) tehdit etmeye kadar gider.

Toplumumuzda, bir kadın genellikle sosyal hedeflerine (tipik olarak prestijli bir sosyal pozisyonda bulunarak ayrıcalık kazanmak) ulaşamaz ve evliliğe, doğuma ve çocuğunu okula göndermeye yönelir. Daha sonra, dedikodu ortamlarında akranlarıyla otururken kendi kibirini tatmin etmek için çocuğunun akranları arasında en üst sırayı almasını talep eder. Çocuk, annesinin illüzyonlarını yerine getirmeyi başaramazsa, öğretmeni oğluna şımartmaya, ona yüksek, sahte akademik notlar vermeye zorlamak için her türlü yönteme başvurur.

Bu kadın grubu için, akademik başarı nihai hedef olmaktan çıkmıştır; onlar için önemli olan notlardır. Bazıları, çocuklarına sahte notlar vermesi için öğretmen üzerinde baskı kurmak için çoğunlukla yasadışı çeşitli yöntemler kullanır, tüm bunlar sahte bir sosyal ayna karşısında kibirlenmek ve gösteriş yapmak içindir.

Bu sosyal durum, öğrencileri çok acınası bir duruma sokmuştur. Bazıları, annelerinin sürekli kışkırtması nedeniyle öğretmenlerine karşı nefret duyguları geliştirmiştir, çocuklarının akademik gerilemesinin çocuğun tembelliğinden değil, öğretmenin "nefretinden" kaynaklandığını kanıtlamak için öğretmenle sorun çıkarmaya çalışırlar. Öğretmen tarafında ise, bu baskılarla onur ve kararlılıkla yüzleşen, her zaman asılsız söylentilere maruz kalır, bu kısmen yönetimin bu kadın grubu karşısındaki korku ve korkaklığından ve ayrıca kadınların kendi komplolarından kaynaklanır. Bu, öğretmenin ders vermeye odaklanma yeteneğini azaltır, bazen tamamen yapamayacak noktaya gelir.

Bu kadınların eğitim kurumlarının kapılarında toplanmasını yasaklamayı ve yasal olarak düzenlenmiş, haftada yarım saati geçmemesi gereken kabul saatlerine uyulmasını öneriyorum. Kabul bile, öğretmene önceden haber verilmeden veya herhangi bir gerekçe gösterilmeden saldırdıkları rastgele olmamalıdır. İdarenin gözetimi ve bilgisi dahilinde olmalıdır, böylece öğretmen savaş alanında bu "yırtıcılarla" tek başına, korumasız ve siper almadan yüzleşmez.

Eğitimdeki deneyimime dayanarak, bir öğretmen üzerinde, özellikle kariyerinin erken aşamalarındaysa baskı oluşturabilecek bazı durumlar olduğuna inanıyorum. Böyle bir sorun, "mesleki deneyim" unvanıdır; burada sıklıkla, eğitim alanında uzun yıllar geçirmiş bir öğretmenin (bu benim çevremde yaygındır) bu yılların onu eğitim ve öğretimin bir "tanrısı" (Guden) yapmak için yeterli olduğuna inandığını görürüz. Onların fikirleri kutsal, fikirleri ilham, eylemleri mutlak gerçek, ebedi ve değişmez olarak kabul edilir.

Bu tür bir öğretmen (geniş mesleki deneyime sahip olan), kaç yıl çalıştığına bakılmaksızın, ailevi durumundan kaynaklanan büyüklük sanrısından muzdariptir. Bu "eğitim tanrıları", genetik faktörlerden kaynaklanan zihinsel bozukluklarla ilişkili davranışlar sergiler, ancak aile içi çatışmalar, aile içinde tahakküm ve izole ortamlardaki aşırı gerilimler gibi başka nedenler de katkıda bulunabilir. Bu faktörler, ne yazık ki, psikotik kişilikler geliştirmelerini kolaylaştırabilir.

Çevrelerinin ve toplumun "eğitim tanrıları" üzerinde oluşturduğu baskının neden olduğu tekrarlanan psikolojik şoklar, onları zihinsel olarak sarsar ve derinden etkiler. Bu, hayal kırıklığı, başarısızlık duygularına ve öğretmenin isteklerini yerine getirme arzusu ile başarısızlık korkusu arasında psikolojik bir çatışmaya yol açar. Davranışçı teori, bu tür bireylerin, bazı hatalı

alışkanlıkları yanlış öğrenmeleri nedeniyle oluşan paranoyadan muzdarip olduğunu öne sürer.

"Yaşlı öğretmen", bir dizi sabit inancın kontrolü nedeniyle, kalıcı ve açık sanrılarla işaretlenmiş psikotik durumlardan (zihinsel hastalık) muzdariptir. "Yaşlı öğretmenin" sanrıları, büyüklük ve zulüm görme duyguları etrafında merkezlenir. Halüsinasyon görmelerine neden olan baskın düşüncelerle yaşarlar ve konuşmaları mantıklı görünse de, yanlış fikirlerine sıkıca inanırlar, çünkü bu patolojik bir psikolojik durumdur. Bu durumda, "yaşlı öğretmen", diğer sosyal gruplar tarafından zulmedildiklerine dair onları ikna eden (zulümlerinin nedeni onların büyüklüğü ve önemi olan) gerçekçi illüzyonlar etrafında merkezlenmiş karmaşık bir inanç sistemi geliştirir.

"Yaşlı öğretmen" çok konuşkandır, aralarında hiçbir bağlantı olmayan bir konudan diğerine sürekli geçer. Hiperaktiftir, az uyur, genellikle dinlenmeden uzun süreler geçirir, bu da onları inanılmaz derecede yorgun yapar. Ayrıca sürekli olarak, özellikle asla tekrarlanmayacağını düşündüğü "altın çağ" olarak kabul ettiği geçmişi vurgulayarak, ardışık nesilleri öğreterek olağanüstü başarılar elde ettiğini iddia eder.

"Yaşlı öğretmenin" durumu tipik olarak bir zihinsel hastalığın, genellikle bipolar bozukluğun sonucudur. Bu nedenle, eğitim alanında her on yılda bir öğretmenler için "psikolojik" değerlendirmeler yapılmasını öneriyorum. "Yaşlı öğretmene" büyüklük sanrısı teşhisi konulursa, psikolojik bir uzmanın onları derhal bir hastaneye yatırması, uzman bir tıbbi ekip tarafından izlenmesi gerekir. Aşırı hareketlerinden dinlenmelerine yardımcı olmak ve kendilerini yormaktan alıkoymak için düzenli olarak antipsikotik ilaçlar ve sakinleştiriciler almalıdırlar. Gerekirse öğretmen hastanede uzun süre kalmalıdır, çünkü büyüklük sanrısı sıklıkla şizofreniye yol açabilir. Bu gibi durumlarda, şizofreni hastası bir öğretmeni sokakta bırakmak masum vatandaşlar için tehlike oluşturabilir.

Yeni öğretmenlere gelince, onlara yaşlı öğretmenlerle yüzleşmemelerini tavsiye ederim, çünkü büyüklük sanrısı olan biri, özellikle yaşlı öğretmen keskin bir nesne veya silah tutuyorsa veya yeni öğretmen yalnızsa ve yaşlı öğretmen onlara zarar vermeye çalışırsa onlara yardım edecek kimsede yoksa, kendilerine meydan okuyan veya eleştiren herkes için tehlikeli olabilir.

Eğitimdeki deneyimime dayanarak, mesleki deneyim mayınının kıdemli öğretmenlerin ötesindeki diğer insanları, özellikle eğitim müfettişlerini ve hatta okul müdürlerini etkileyebileceğini söyleyebilirim. Gözlemlediğim kadarıyla bu tehlikeli duruma en yatkın olanlar, çeşitli ve birçok nedenden dolayı kadın öğretmenlerdir.

Etrafımdaki toplum (tabiri caizse) hala öğretmeni fakir bir kişi, okulu ise zayıf bir kurum olarak görüyor. Polis veya yargı sistemi gibi kurumlar kadar güçlü değil. Öğretmenlere yönelik bu görüş, birçoğunun onlara açıkça saygısızlık etmesine yol açtı, onları onurlandırma ve saygı duyma hakkında tatlı sözler duysalar bile. Ancak gerçeklik, öğretmenlerin sürekli inceleme altında olduğu ve kaçışı olmayan birçok gizli gerçeği ortaya koyuyor.

Japon ulusunun dediği gibi, "Öğretmene bir büyükelçinin saygınlığını ve bir bakanın maaşını verin." Japonya gibi, küresel sınıflandırma dışındaki diğer çevrelere azgelişmiş dünyanın çemberinden çıkmayı başarmış bir ülke inşa etmek istiyorsanız, Japon öğretmenin (profesörün) bizim öğretmenlerimizde olduğu gibi maaşını kamu hizmeti çevrelerinden alan biri olduğuna inanmıyorum!

Öğretmenlere ülkemizdeki bir bakanın maaşının en az yarısı veya biraz fazlasına eşit bir maaş verilmesini ve ayrıca milletvekilleri ve halk meclisi

üyelerinin sahip olduğu dokunulmazlığa eşdeğer bir dokunulmazlık verilmesini öneriyorum. Öğretmen, halkın ilk ve en doğrudan eğitimcisi değil midir?

Kurumlar açısından, okulların belediyelerden ayrılmasını ve doğrudan ilgili bakanlığa bağlanmasını öneriyorum. Her okulun bir mali yöneticisi, kendi BT departmanı ve özellikle eğitim yöntemlerini ve araçlarını iyileştirmenin yollarını araştırmakla ilgili olan öğretmenlerin endişelerini ele almaktan sorumlu özel bir ekibi olmalıdır.

Okullarımız ile diğer ülkelerdeki okullar arasında eşleştirme sisteminin kurulmasını, böylece öğretmenlerimizin farklı uluslardaki meslektaşlarıyla iletişim kurabilmelerini ve deneyim alışverişinden faydalanabilmelerini öneriyorum. Öğretmenlerin yurt dışına seyahatlerini, onlara özel diplomatik pasaportlar vererek kolaylaştırmalıyız. Bu, öğretmenlere birçok kapıyı açacak, onlara bizden ideolojik ve kültürel olarak farklı diğer ulusların kültürleri ve dilleriyle etkileşim kurma fırsatı verecektir.

Bir öğretmene zarar veren herkesi cezalandıran katı mevzuatın çıkarılması ve bunun sıkı ve acilen uygulanması, öğretmenin toplumla yüzleşmedeki gücünü yeniden kazanması için gereklidir (tabiri caizse). Bu ayrıca, öğretmenlere cumhuriyet genelindeki diğer tüm organizasyonel veya yasal kurumlardan daha güçlü pozisyonlara koyarak genişletilmiş yetkiler verilmesiyle tüm engellerin kaldırılmasını sağlamalıdır.

Okullar tüm politik ve ideolojik çatışmalardan uzak tutulmalı ve medya, öğretmenin statüsünü sıradan bir çalışandan, diğer sosyal grupları etkilemesi gereken bir yıldız konumuna yükseltmek için öğretmenlere tüm platformlarıyla açılmalıdır. Bu, gençliğimizi etkileyen (ister fiziksel ister

sanal olsun) çeşitli sosyal medyalar aracılığıyla önemsizliğin ele alınmasına yardımcı olacaktır.

Cumhuriyetin tüm kurumları öğretmenlere hizmet etmek için seferber edilmeli ve öğretmenler, herhangi bir sektörle ilgili tüm konularda fikirlerine saygı duyulan danışma pozisyonlarına yerleştirilmelidir. Ayrıca onlara fikirlerini ifade etme fırsatı verilmeli, bu fikirler kapsamlı bir şekilde incelenmeli ve uzmanlar bunları kabul ederse uygulanmak üzere tavsiyelerde bulunulmalıdır.

Okullar genişletilmeli ve modernize edilmeli ve cumhuriyetin yıllık bütçesinde öncelik ve en büyük pay ayrılmalıdır. Öğretmenler ayrıca, doğrudan sorumlulukları altındaki öğrencilere fayda sağlayacak şekilde, öğretmenlerin kendileri tarafından belirlenen, eğitim kurumlarını gerekli tüm araçlarla donatmak için uluslararası kurumlarla seyahat etme ve anlaşmalar yapma yeteneğine sahip olmalıdır.

Öğretmenler cumhuriyetin resmi delegasyonlarına dahil edilmeli, davetleri kabul etme veya reddetme hakkına sahip olmalıdır (ancak çoğu öğretmenin - en azından meslektaşlarımın- bunları reddedeceğinden eminim). Ayrıca, yabancı öğretmen misafirlerini ağırlayabilecekleri havalimanı salonlarından tüm şehirlerdeki çeşitli konaklama yerlerine kadar tüm VIP salonları onların emrine verilmeli, bu seçkin misafirlere özel hizmetler sunmak için.

... Ve Allah bizim için en hayırlısını bilir.